

Maurice, hrabia Maeterlinck urodził się 29 sierpnia 1862 w Gandawie, zmarł 6 maja 1949 w Nicei). Był belgijskim dramaturgiem, poetą, eseistą, piszącym w języku francuskim. W 1911 został laureatem Nagrody Nobla w dziedzinie literatury. Pochodził z bogatej rodziny flamandzkiej, ukończył studia prawnicze; w 1896 roku zamieszkał w Paryżu, gdzie utrzymywał się z pracy literackiej.

W czasie I wojny światowej nie został przyjęty do armii z powodu wieku. Lata międzywojenne wypełniła mu głównie działalność publicystyczna. W 1939 roku przez Portugalię wyjechał do USA. Do Europy wrócił w 1947 roku. Należał do belgijskiej akademii literatury, od 1947 był prezesem międzynarodowego Pen Clubu.

Maeterlinck znany jest przede wszystkim jako twórca dramatu symbolistycznego. Jego utwory sceniczne odznaczają się tajemniczą atmosferą, nastrojowością, często nasycone są pesymizmem, wyrażając lęk egzystencjalny człowieka oraz jego bezradność wobec przeznaczenia. Najważniejsze dramaty, które wywarły wielki wpływ na innych twórców, to: *Intruz* (1890), *Ślepcy* (1891), *Peleas i Melizanda* (1893), *Wnętrze* (1894), *Monna Vanna* (1902), *Niebieski ptak* (1908). Ich charakterystyczną cechą stanowi obojętność autora wobec świata postrzeganego zmysłowo. Z tego powodu akcja sceniczna zarysowana jest w sposób szkicowy. Naprawdę ważny dla Maeterlincka pozostaje ukryty, nieznany i niedostrzegalny sens zjawisk i wydarzeń, drugie dno realnych epizodów, w których tkwi prawda o człowieku i kierujących nim pobudkach. Swoim bezwolnym i biernym postaciom kazał funkcjonować w nieokreślonym świecie, często zbliżonym do świata marzeń sennych. Maeterlinck pisał również wiersze, w których przejawiał wyraźną fascynację poezją jednego z teoretyków i przywódców symbolizmu Stéphane'a Mallarmégo. Jako poeta debiutował tomikiem *Cieplarnie* (1889), wyrażając w wierszach przede wszystkim problem duchowego osamotnienia. Wydał również cykl *Pieśni* (1894), czerpiąc inspirację z tradycyjnej, ludowej liryki flamandzkiej.

Wielką poczytnością cieszyły się znakomite eseje filozoficzno-przyrodnicze, w których dowiódł talentu wnikliwego obserwatora przyrody i umiejętności fascynującego jej opisywania: *Życie pszczoł* (1901), *Inteligencja kwiatów* (1907), *Życie termitów* (1926) oraz *Życie mrówek* (1930).